

Editorial

Revista
de
Girona

La paradoxa de l'habitatge

L'horitzó urbà de Girona està sempre poblat de grues; són el senyal visible del ritme constructor que no s'atura. Aquesta és la paradoxa: el nombre d'habitants de la ciutat no creix, però el nombre d'habitatges no fa sinó augmentar. Tot i això, encara no s'arriba a satisfer la demanda: sempre hi ha més i més gent que vol comprar, i els constructors no donen l'abast. Els blocs i els grans complexos sorgeixen com bolets i al cap de poc tots els pisos són venuts.

Finalment, s'ha revelat el secret que tothom sabia i que ningú no volia que fos dit: molts compradors d'habitatges no els adquireixen pas per anar-hi a viure, sinó que han apostat pel sector immobiliari com a refugi dels seus estalvis. Ara que els tipus d'interès de les hipoteques són baixos i altres moviments del diner són incerts, s'ha posat de moda l'adquisició d'habitatges, operació que permet invertir i alhora especular a base de tenir el pis tancat en espera de l'ocasió propícia. Són aquestes maniobres el que dispara la demanda i el que, de retruc, dispara els preus. Cada vegada, doncs, resulta més difícil que els joves i les famílies amb rendes baixes puguin accedir a un pis. Els podrien llogar, però tampoc no se'n surten, senzillament perquè de pisos de lloguer no n'hi ha. El negoci dels promotors es basa en la compravenda segura i no en el risc i les molèsties de l'arrendament.

La solució, naturalment, passa pels habitatges de protecció oficial –tant per a venda com per a lloguer–, però la trista realitat és que amb prou feines se'n fan. El fet ha estat denunciat de manera generalitzada durant la darrera campanya electoral, i molt especialment pel partit que en virtut d'un pacte amb el majoritari ha entrat a formar part del nou govern municipal. Cal esperar que el compliment dels programes porti a construir en el futur immediat molts més habitatges socials, a reservar més terreny públic per a aquesta funció i a evitar l'existència de pisos sense ús mitjançant una taxa per als seus propietaris. Només així s'equilibraria la dramàtica situació actual i s'eliminarà la cruel paradoxa que ara domina el panorama ciutadà.

L'opinió dels nouvinguts: Durant molts anys, la resposta que hem donat al fenomen de la immigració ha estat el silenci. Després, a mesura que anàvem prenent consciència del fet, hi hem dedicat un grapat de bones paraules. Però encara no havíem gosat fer mai el que fem en el dossier d'aquest número: obrir les pàgines de la revista als nous ciutadans i convidar-los que expliquin com ens veuen i què pensen de nosaltres. Les seves opinions ens proporcionaran més d'una sorpresa i ens inclinaran a algunes reflexions, però haurem començat a establir el vertader diàleg, que es basa en el coneixement mutu dels interlocutors.